

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. B.,** zastoupený Mgr. Veronikou Moudrou, advokátkou, se sídlem AK Ke Džbánu 566/2, 161 00 Praha 6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, pošt.schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 17.7. 2003, č. j. 59 Az 221/2003 - 25, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**

II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včasnou kasační stížností, ze dne 9. 9. 2003, se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla rozhodnuto, že se opravný prostředek proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-11035/VL-20-P08-2001, ze dne 3. 5. 2002, kterým bylo zastaveno řízení o udělení azylu podle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) zamítá; současně stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje řádné odůvodnění, jak předpokládá soudní řád správní. Poznamenává, že soudu namítal, že žalovaný měl rozhodnout o překážce vycestování, neboť se do Moldavska nemůže vrátit, poněvadž mu tam hrozí odsouzení za trestný čin, který nespáchal a v Moldavsku nemá šanci na řádný proces, v němž by mohl prokázat svou nevinu. Dále poukazuje na to, že soud neprovedl jím navrhované důkazy výslechem jeho osoby a jeho manželky. Současně poznamenává, že požádal soud o nařízení jednání a o tlumočníka, aby se mohl náležitě hájit. K jeho velké lítosti obdržel dne 26. 8. 2003 zamítavé stanovisko soudu.

Zároveň stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť i jeho žena v současné době pobývá v České republice a požádala o azyl, přičemž v případě rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku by nemohl se ženou zůstat a nadále s ní společně žít.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a současně aby přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Ministerstvo vnitra se ke kasační stížnosti nevyjádřilo.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k významu tohoto ustanovení a jeho konkrétním dopadům v této věci.

Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec neshledal. Krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec rozhodnutí žalovaného v předcházejícím řízení posoudil správně i z hlediska požadavků na odůvodnění, a stejně tak se i rozhodnutí krajského soudu dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku.

Pokud stěžovatel namítá, že soud neakceptoval jeho námitku, že žalovaný měl rozhodnout o překážce vycestování v zhledem ke stěžovatelem uváděným důvodům, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s vyjádřením krajského soudu, že o překážce vycestování je povinností rozhodovat dle § 28 zákona o azylu jen v případech, je-li rozhodováno o neudělení či odnětí azylu, zatímco v daném případě bylo rozhodnuto o zastavení řízení.

K námitce stěžovatele, že soud neprovedl jím navrhované důkazy výslechem jeho osoby a jeho manželky, Nejvyšší správní soud nezpochybňuje právo účastníků navrhovat provedení důkazů na podporu svých tvrzení, toto právo je však třeba vždy posuzovat ve spojení s principem, v jehož smyslu správní orgány nejsou vázány návrhy účastníků řízení, přičemž obé musí být vždy vykládáno v souladu s požadavkem na spolehlivé zjištění skutkového stavu věci. Proto je Nejvyšší správní soud toho názoru, že v daném konkrétním případě nebylo s ohledem na zjištěný, svou povahou objektivizovaně rozhodující, skutkový stav nutné provádět další důkazy. I tak však krajský soud vyhověl nejen stěžovatelově žádosti o ustanovení tlumočníka, ale stejně tak vyhověl i jeho žádosti o nařízení ústního jednání. Stěžovatel se však, i když doručení vyrozumění o nařízení jednání bylo vykázáno, k danému jednání nedostavil, což ve svém důsledku anuluje význam námitky stěžovatele z kasační stížnosti, že žádal soud o nařízení jednání a k jeho velké lítosti obdržel dne 26. 8. 2003 zamítavé stanovisko soudu.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno na základě návrhu ze dne 12. 11. 2001. Z protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 14. 12. 2001 vyplývá, že stěžovatel se rozhodl opustit Moldavsko z ekonomických důvodů, neměl možnost jak si doma vydělat peníze, dítě bylo nemocné, mezitím zemřelo, doma vše rozprodal a přijel do České republiky. Problémy s policií v Moldavsku neměl. Do České republiky přicestoval autobusem přes Ukrajinu a Polsko. Bezprostředně po příjezdu do České republiky o azyl nežádal, nevěděl, že je zde azyl, chtěl zde pracovat a mít vše legálně.

Na závěr pohovoru byl stěžovatel vyrozuměn o informacích (podkladech), které měl v dané věci správní orgán k dispozici, jmenovitě o Zprávě MZV USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Moldavsku v roce 1999 a v roce 2000, o Databance ČTK – Moldavsko, o jmenovitých informacích MZV a o Hodnocení Polska jako třetí bezpečné země. Současně byl dotázán, zda se chce seznámit s obsahem těchto zpráv a vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, popř. navrhnout jejich doplnění. K tomu stěžovatel uvedl, že ne, nechce. Zároveň stěžovatel za přítomnosti tlumočníka potvrdil, že byl seznámen s obsahem protokolu v rumunském jazyce, souhlasí s ním a nežádá doplnění ani změny.

Ze spisu se dále podává, že žalovaný správní orgán v průběhu řízení o udělení azylu obdržel úřední záznam Policie ČR – referátu cizinecké a pohraniční policie Varnsdorf ze dne 18. 4. 2002, z něhož vyplývá, jmenovaný byl téhož dne v 10.00 hod. předán orgány SRN na hraničním přechodu Varnsdorf našim orgánům. Na základě kontroly Policie ČR – referátu cizinecké a pohraniční policie byl jmenovaný identifikován jako žadatel o udělení azylu. Bylo tak prokázáno, že jmenovaný v průběhu řízení o udělení azylu neoprávněně vstoupil na území sousedního státu, což je také dokladováno předávacím protokolem orgánů SRN, který Policie ČR k úřednímu záznamu doložila.

Žalovaný správní orgán po tomto zjištění vydal rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. h) zákona o azylu, proti němuž podal stěžovatel ve smyslu v té době platné právní úpravy opravný prostředek, o němž rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec již v režimu s. ř. s. tak, že předmětné podání stěžovatele, posuzované jako žaloba, zamítl. Krajský soud přitom obsažně a přesvědčivě odůvodnil svůj závěr o správnosti postupu žalovaného s tím, že daná právní úprava (cit. § 25 písm. h/ zákona o azylu) pro takovéto případy („*žadatel o udělení azylu v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného*

státu nebo se o neoprávněný vstup na území jiného státu pokusil") správnímu orgánu nedává toliko *možnost* řízení zastavit, ale naopak mu zastavit řízení ukládá jako *povinnost*. Stejně tak krajský soud správně konstatoval, že rozhodování o překážce vycestování by, s ohledem na § 28 zákona o azylu, přicházelo v úvahu jen v případě, kdy by správní orgán rozhodoval o neudělení či odnětí azylu, což nebyl tento případ, neboť předmětným rozhodnutím žalovaného bylo řízení zastaveno.

Nejvyšší správní soud se přitom dále ztotožňuje také s argumentací a závěry krajského soudu o dostatečnosti odůvodnění rozhodnutí žalovaného, a stejně tak Nejvyšší správní soud shledává plně odůvodněné také napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec.

Proto žalovaný správní orgán i soud prvního stupně postupovaly správně, když věc posoudily tak, že řízení o udělení azylu bylo nutno ze zákonem stanoveného důvodu zastavit.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. 1. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu